

[Esther Malling Pedersen.]

toner, der lyder i dag end dem, der lød, da vi sidste gang havde denne sag til behandling. Jeg har i dag, som vi altid har gjort det, givet udtryk for, at venstre med den største varme og interesse omfatter denne skolebespisning, sålænge det drejer sig om et socialt foretagende med henblik på dem, der trænger til hjælp.

Hvad angår det skel, man frygter vil blive sat, vil jeg sige: Mon ikke vi er kommet så langt i Danmark, hvor det er så lykkeligt, at vi alle har det virkelige demokratiske sindelag, at vi ikke behøver at nære frygt i den henseende?

Hvad det angår, at der skulle lyde andre toner i dag, vil jeg sige, at vi havde også fra venstres side sidste gang vore store betænkeligheder med hensyn til den store udvidelse af bespisningen til at omfatte alle, og det gav vi, som det sikkert vil erindres, klart udtryk for under udvalgsbehandlingen. Vi stod i virkeligheden dengang på dette område ganske, som vi står i dag.

Hvad angår udtalelserne om tilskuddet af fedtstof, vil jeg meget, meget nødig have det opfattet som udtryk for en slags — skal vi sige — misundelse. Jeg mener i allerhøjeste grad, at storbyens børn er handicappede på mangfoldige områder i sammenligning med de børn, der vokser op i småbyerne eller på landet. Derfor er det rimeligt, at der bliver taget hensyn til dem på mange felter — og det mener jeg også, der bliver —, men det skridt, der her er taget med hensyn til fritagelse for aflevering af margarinemærker, er efter min opfattelse så stort, idet det ikke alene omfatter de børn, som er dårligt stillet, men omfatter alle, at jeg synes, jeg kan bruge det samme udtryk som det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul, der sagde, at man her er gået for vidt. Men som sagt, mine indvendinger bunder ikke i nogen som helst art af mangel på god vilje eller mangel på forståelse for de vanskeligheder, som storbyens børn har — tværtimod. Det, jeg indvendte, var, at man derigennem har fortegnet billedet, således at vi, når vi i dag skal tage stilling til, om vi skal gå med til at bevilge disse store øgede tilskud, i virkeligheden ikke har noget rigtigt billede af den virkelige trang, fordi den store tilslutning — og det tror jeg bliver meget vanskeligt at benægte —

utvivlsomt for en meget stor del bunder i, at man... Nu skal jeg ikke gentage det uartige ord, det har man altså ikke gjort, men man har foretaget en foranstaltning, som ikke kan undgå at få sin store virkning — det siger sig selv.

Med hensyn til udligningsfonden vil jeg — uden iøvrigt at komme ind på nogen stor debat, det kunne ikke falde mig ind — holde fast på, at det kan ikke være den kommunale udligningsfonds opgave at træde til her, fordi det ifølge forholdenes natur er således, at skolebespisningen i alt væsentligt kun kan praktiseres i København og de større byer. Jeg ved meget vel, at den er åben for alle, og at alle har adgang til at udnytte loven, men der er i småbyerne og i landkommunerne så mange praktiske vanskeligheder, der stiller sig i vejen, at man kun i meget, meget få tilfælde vil kunne udnytte loven der, og så vil det alligevel i praksis blive sådan, at man benytter også disse kommuners tilskud til udligningsfonden til en opgave, som de ikke selv kan drage fordel af. Derfor synes jeg, at jeg må holde fast ved det standpunkt, at vi fra venstres side ikke kan se, at det er en opgave for udligningsfonden, og at vi må foretrække den form, man hidtil har benyttet.

Lisbet Hindsgaul: Også jeg må beklage den højtærede socialministers udtalelse om, at der fra det konservative folkeparti i denne samling lyder andre toner end ved sidste års behandling af denne lovgivning. Men det er forsåvidt rigtigt, idet ængstelse og bekymring for de større beløb er udtalt. Jeg vil imidlertid meget gerne understrege, at det centrale i lovforslaget har vi afgjort intet imod, og man kan vel heller ikke sige, at den højtærede socialminister har nogen skyld eller andel i den udvikling, der har fundet sted med den overmåde store tilgang til skolebespisningen, en udvikling, som altså har den baggrund, jeg har peget på, og som jeg beklager. Det, der er sket, er jo blot dette, at den højtærede handelsminister, naturligvis på den højtærede socialministers initiativ, i et eller andet — jeg ved ikke, om jeg tør sige let-sindigt øjeblik, i hvert tilfælde i en stund, hvor han har set lysere på tilværelsen, har givet lov til, at aflevering af margarine-